

stederne. Der staar i Anmærkningerne til Finanslovsforslaget Sp. 517, at man forsøgsvis i Værkstederne har ansat en Maskiningeniør i Lokomotivværkstedet og en Ingeniørassistent i Vognværkstedet, og da disses Gerning og Ansvar er ens, foreslaas det, at Ingeniørassistenterne, 1 i Aarhus og 1 i København, bliver forfremmet til Maskiningeniører. Jeg er enig med Generaldirektionen og den højtærede Minister i Motivering af Forslaget: Naar en Mand er ansat i en Stilling, bør han have den Løn, der tilkommer ham. Titelen eller Rangforordningen er noget underordnet; naar man ser Udtrykket „Ingeniørassistent“, maa enhver antage, at vedkommende assisterer en Maskiningeniør, hvad han jo aldeles ikke gør, idet det er en fuldstændig selvstændig Stilling. Derfor kan jeg godt tiltræde Forslaget og den Del af Motiveringen, som jeg her har omtalt. Men jeg vil dog gerne tilføje, at det saa er mit Haab, at Konsekvensen heraf vil blive, at den ærede Generaldirektion og den højtærede Minister vil stille sig paa samme Standpunkt overfor de mange Lokomotivfyrbødere, der udfører Lokomotivfyrgerning, og snarest muligt forfremme disse til Førere. De har ganske det samme Arbejde og Ansvar som Førerne, derfor bør de have den samme Løn.

I Fortsættelse heraf staar der i samme Spalte en Motivering til et Forslag om at ansætte to nye Værkmestre i Aarhus, en i Træværkstedet og en i Vognværkstedet. Jeg er ikke enig i den Motivering, der gives for denne Ansættelse, og mener fremdeles ikke, det er nødvendigt at ansætte flere Værkmestre. Jeg har hvert Aar talt herom og vel ogsaa haft nogen Skyld i, at disse Ansættelser ikke allerede for to Aar siden har fundet Sted. Denne Gang vil jeg ikke tale imod Ansættelsen, men tværtimod anbefale Forslaget. Det viser egentlig kun simpel Retfærdighed overfor disse to Mænd, hvoraf den ene har været konstitueret i ca. 3 og den anden, hvorom der kan være Tale, vistnok i ca. 2 Aar. I disse Aar har de haft et Løntab af ca. 10 Kr. om Ugen eller ca. 500 Kr. om Aaret, da man endnu opretholder det mærkelige Forhold, som jeg før har omtalt her i Tinget, at en Arbejder, der bliver taget fra sit almindelige Arbejde og konstitueret som Værkmester, og som i Regelen er blandt de højest lønede, faar ca. 10 Kr. mindre om Ugen, medmindre han bliver flyttet fra Aarhus til København eller omvendt, i hvilket Tilfælde han faar Udkommandotillæg. Det vil derfor tage en Del

Aar selv for de som Værkmestre fast ansatte at oprette det, de har sat til i de Aar, de har været konstituerede som Værkmestre. Men samtidig vil jeg gerne anmode det ærede Finansudvalg og den højtærede Minister om at betyde Generaldirektionen, at nu maa den sige Stop med Udvidelsen af Værkmestrenes Antal, og for Fremtiden maa det være Maskindirektørens Opgave at fordele Værkmestrene fra de smaa Værksteder med de faa Folk, hvor der ikke desto mindre er to Værkmestre, til de store Værksteder med mange Folk. Centralværkstederne har i Forhold til store Værksteder indenfor den private Industri alt for mange Værkmestre. Tilmed er Forholdet det, at man i den private Industri stadig finder paa noget nyt, af hvilken Grund Arbejdet skifter og er meget uensartet, og at en stor Del af Arbejdet udføres paa Timeløn, medens man paa Jernbaneværkstederne ikke bryder sin Hjerne med nye Arbejder, men Arbejdet altid er Reparationsarbejde og derfor meget ensartet. Arbejderne staar Aar ud og Aar ind en hel Menne-skealder og udfører det samme Arbejde, hvorved de naturligvis i høj Grad bliver Specialister. Kun 2—3 pCt. af samtlige Arbejdere faar Timeløn, Resten, 97 à 98 pCt., arbejder paa Akkord. Der er saaledes stor Væsenforskel paa Statsbanernes Arbejde og Arbejdet i den private Industri. Jeg mener derfor ligesom det Statsbaneudvalg, der var nedsat, at der maa være Værkmestre nok paa Statsbaneværkstederne. Det er kun en anden Form for Værkstedsledelsen, der tiltrænges; navnlig skulde man være fri for alt det Skrivearbejde. Det er f. Eks., synes jeg, ganske meningsløst, at Værkstedsbestyrerne i det væsentlige leder Værkstederne ved Hjælp af Pen og Blæk og Telefon, at der f. Eks. i Aarhus kan gaa flere Dage mellem, at Værkstedsbestyreren kommer ned i Værkstedet og ser paa Arbejdets Udførelse eller i det hele dirigerer Arbejdet. Det har han ikke Tid til paa Grund af Skrivearbejde. Skal man tale med den øverste Ledelse, Værkstedsbestyreren, skal man op paa Kontoret og stille ved hans Skrivebord. Derfor er det selvfølgelig blevet nødvendigt at ansætte Maskiningeniører i Værkstederne, og derfor bliver disse de egentlige daglige, praktiske Ledere af Værkstederne, men de maa vel sagtens daglig indgive en skriftlig Rapport, thi alt foregaar skriftligt, selv om det kun er fra det ene Værksted til det andet indenfor samme Værkstedsomraade. Dette er Ho-